

Jantjie Zullever

In de afgelopen jaere kreeg ik as kritiek op mijn stuksies soms te hore dà 'k te veul Engelse woerde gebruikte. Vong ik wel een bietje vreemd, want ik had aaltijd begrepe dà je mè Slierechs hêël goed uit de voete kon in Engels sprekende lande. Daerom hiet dut stuksie Jantjie Zullever. Aigelijk had 't motte zijn Johnny Silver & the Kicking Stars. Maar ja, die titel was dan, behaaleve in 't Engels, ok nog is een keer te lang gewist.

In de begin jaere '70 van de vorige êeuw wier in de Luchthal (op de plek waer nou de kurrefbalverêeniging heur ketine het) op zondaeg deur de Rosmeule een zaolvoelbaltoernooi georgaoniseerd. De Luchthal was een opblaesbaore sporthal. Naast de Stichting Ope Jeugdwaerek maakte o.a. ok de badminton gebruik van de hal.

Met een aantal min of meer trouwe Rosmeulebezoekers vurremde we ok een team dat aan de wedstrije meedeej. We hadde nog wel wat wisselinge in de groep, want wie bedenkt nou dà je op zondagmiddagge een toernooi gaot orgaonisere?

Mêestal wazze me dan nog te brak van de vorigen aevond.

Mor goed. Een tijdjie trug kree 'k van êen van de mense die aaltijd wel meespeulde deuze foto toegestuurd. Een schitterend tijdsbeeld. En toe 'k de foto op 'Sliedrecht Toen en Nu' plaetste, was êen van de reacties dat de kappers toen blijkbaor al hêël lang in lockdown wazze.

Onzin netuulijk, want zôo hoorde je d'r die tijd uit te zien, as ie d'r een bietje bij wou hore.

Om – naest onze behaering - nog meer indruk te maake op onze tegestanders, hadde me beschikking over oranje voelbalshirties met daerop de Koninklijke lêeuw. Êen van de teamleeje zurregde daervoor. Die zat in 't leger en 't wazze

legersportshirts. Zeker is in ieder geval dat die shirts nie mijn verdienste was, want as dienstplichtige was ik ongeschikt verklaard.

't Is ook wel een bijzondere foto, want 'r zijn twêê jonge manne op weergegeve die op dat mement abseleut nog gêên idee hadde dà ze ooit wethouwer zouwe worre in hullies geboortedurrep. 't Jammere is dat ik nie meer mè zekerhaaid ken zegge wie de aandere 'schoppende sterre' zijn. Mor wie weet wat de plaetsing van dut stuksie nog oplevert aan herinneringe.

Het Oranjeshirt was – dat toe 'k êêmael schoolmêêster was – aanlaaiding om de kaainder te vertelle dat ik ooit één wedstrijd in 't Nederlans elleftal hà gevoebald. Netuulijk vertelde ze dat thuis, maor gêên enkele vaoder of moeder kon z'n aaije mijn as sterspeuler herinnere. En ok omdat 'r enkeld een foto was om mijn verhaole te staove en ok 't bekende haosie nie kon laete zien, viel ik daarmee aal gauw deur de mand. Of ik daernaes as mêêster nog betrouwbaor was? Ja hoor, want vollegende fantesieë gonge d'r steeds weer in, zôôas 't gezegde luidt over dien ouderling.

Gert